

ΕΝΤΥΠΗ ΝΕΔΑ.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Τεύχος 3 Η Νέα Διεθνιστική Αριστερά παλεύει στα πλαίσια της CWI- Επιτροπής για Καλοκαίρι '13 μια Εργατική Διεθνή για το γνήσιο σοσιαλισμό στην Κύπρο και διεθνώς.

★ 1€ ★ Στηρίξτε αυτό τον αγώνα.

Ανταπόκριση από το 20^ο κάμπινγκ ΥΡΕ και Antinazi- zone στην θάσο:

SOS – Χαλκιδική: Όχι στην εξόρυξη Χρυσού!

Η ανάπτυξη του
αντιφασιστικού
κινήματος στην
Ελλάδα

Gezi Park: ο αγώνας αυτός ήταν μόνο η αρχή!

δείτε επίσης:
**Το ΑΚΕΛ αντιμέτωπο με βαθιά
κρίση!**

**Πολιτικές συγκεντρώσεις του ΑΚΕΛ
για την «πολιτική πρόταση για
έξοδο από το μνημόνιο»**

**Βραζιλία: μια σημαντική νίκη για
ένα μεγάλο κίνημα**

Ιδιωτικοποιήσεις του νερού

SOS – Χαλκιδική: Κάτοικοι ενάντια στην εξόρυξη Χρυσού – Ο Χρυσός δεν σώζει την Ελλάδα, καταστρέφει την Χαλκιδική

Συζητώντας με την Μαριάννα Τσακίρη

Όταν ξεκίνησε η κρίση στην Ελλάδα τα οικολογικά κινήματα έλεγαν ότι τουλάχιστον με τη κρίση θα επωφεληθεί το περιβάλλον – θα καταναλώνουμε λιγότερο, θα μειωθούν οι ρύποι κτλ.

Τα πράγματα όμως για το περιβάλλον έχουν χειροτερέψει πολύ. Η κυβέρνηση στο όνομα της προσέλκυσης επενδύσεων προχώρησε σε ξήλωμα της περιβαλλοντικής νομοθεσίας, μείωση της αντιρρυπαντικής τεχνολογίας και προχωρά στο ξεπούλημα του φυσικού πλούτου. Παράλληλα με τις περικοπές που έγιναν στην δημόσια υπηρεσία και τις ιδιωτικοποιήσεις, μειώθηκαν οι δαπάνες για την πυροσβεστική κατά 32% από το 2009 και ιδιωτικοποιήθηκε, και στην ουσία διαλύθηκε ο ΟΣΕ (τρένα) και πολλές τοπικές δημόσιες συγκοινωνίες. Λόγω της αύξησης της τιμής του πετρελαίου παρατηρείται αύξηση της αιθαλομίχλης, ενώ με τα «κίνητρα» που δόθηκαν για την ανάπτυξη αιολικών και φωτοβολταϊκών πάρκων χωρίς σχεδιασμό καταστράφηκαν τεράστιες εκτάσεις, ακόμη και δάση.

Μέσα στα πλαίσια της ίδιας φιλοσοφίας στην Χαλκιδική η κυβέρνηση προχώρησε στο ξεπούλημα του αρχέγονου δάσους των Σκουριών στην καναδική εταιρία Ελ Ντοράντο Γκόλντ και στην εταιρία ΑΚΤΩΡ του Μπόμπολα για να φτιάξουν ανοιχτού τύπου μεταλλείο χρυσού, με διαδικασίες εξπρές, χωρίς να τηρηθούν τα τυπικά και σε τιμή σκανδαλώδη χαμηλή (11 εκατ ενώ η Ευρωπαϊκή επιτροπή υπολογίζει ότι η αξία της ήταν 408 εκατ και τα κέρδη υπολογίζονται να είναι 22 δίσ).

Στο κάμπινγκ της ΥΡΕ- Antinazi zone παραβρέθηκαν εκπρόσωποι του κινήματος ενάντια στην εξόρυξη του Χρυσού, οι οποίοι μίλησαν την πρώτη μέρα για το πώς οργανώθηκε το κίνημα, τα αιτήματα και τις επιπτώσεις που θα έχει στο περιβάλλον καθώς και το πώς θα προχωρήσουν στο μέλλον.

Μιλήσαμε με την Μαριάννα Τσακίρη για να μας δώσει παραπάνω πληροφορίες.

Από μακριά βλέπουμε τις επιθέσεις της αστυνομίας να επικεντρώνονται στην Ιερισσό, το έργο όμως της εξόρυξης Χρυσού επηρεάζει μια ολόκληρη περιοχή αρχέγονου δάσους, καθώς και πάρα πολλά χωριά που συνορεύουν σε αυτό. Γιατί η Ιερισσό δέχτηκε την μεγαλύτερη καταστολή;

Η Ιερισσό βρίσκεται πολύ κοντά στο αρχέγονο δάσος των Σκουριών και επηρεάζεται άμεσα. Οι ιερισσώτες είχαν οργανωθεί εδώ και πάρα πολύ καιρό σε ομάδες. Το ίδιο όμως και τα άλλα χωριά που είναι κοντά, όπως η Μεγάλη Παναγιά, όπου είχαν οργανωθεί μαζί με την Ιερισσό για να φτιάξουν ένα φυλάκιο που να προστατεύει το δάσος, το οποίο κατέστρεψε πλέον η αστυνομία. Μαζί τα δύο χωριά εδώ και χρόνια κάνουν πορείες και προσπαθούσαν να σταματήσουν το έργο, ή οργάνωναν εκδρομές στο δάσος για να γνωρίσει ο κόσμος τον πλούτο που πάνε τώρα να καταστρέψουν και οργάνωναν και τις πολιτοφυλακές που προσπάθησαν να σταματήσουν το έργο. Για αυτό έγιναν και αντικείμενο καταστολής.

Υπάρχει κίνημα και οργανώσεις και σε άλλα χωριά, όπως πχ στο Σταυρό, από όπου περνά ο δρόμος που περνούν όλα τα μεγάλα φορτηγά για να ανέβουν στο εργοτάξιο. Κι εκεί το κίνημα είναι πολύ ενεργό.

Υπάρχουν βέβαια και χωριά που δεν συμμετέχουν στον αγώνα και έχουν εξαγοραστεί από την εταιρία. Έτσι γίνεται ε την Ολυμπιάδα όπου το χωριό είναι μοιρασμένο, αλλά και το Στρατώνι που είναι περιοχή που από παλιά είχε μεταλλευτική δραστηριότητα και έχει εξαγοραστεί πλήρως κι έτσι δεν υπάρχει κανένα ίχνος αντίστασης.

Παλιότερα υπήρχε κίνημα και στο Στρατώνι ενάντια στα ήδη υπάρχοντα μεταλλεία. Στην παραλία του Στρατώνι δεν μπορείς να κολυμπήσεις, είναι μολυσμένη. Ο τρόπος που προσπαθούν να τους εξαγοράσουν είναι με το να τους υπόσχονται πολλές θέσεις εργασίας αλλά αυτό δεν ισχύει. Οι θέσεις που θα ανοίξουν είναι πολύ λίγες και θα είναι για πολύ λίγο χρόνο, η εξόρυξη δεν μπορεί να συνεχίσει για πάντα.

Οι ίδιες εταιρίες που εμπλέκονται ως μέτοχοι τώρα, είναι οι ίδιοι που δραστηριοποιούνται σε μια σειρά από χώρες, και όπου έχουν πάει, έχουν καταστρέψει τα πάντα στο πέρασμά τους.

Δεν σέβονται καθόλου το περιβάλλον αλλά ούτε και τους νόμους της χώρας στην οποία βρίσκονται. Σε διάφορες χώρες στον κόσμο όπου δραστηριοποιούνται βλέπουμε κάποια χαρακτηριστικά παραδείγματα – στήριξη πραξικοπηματιών (Κονγκό) ιδιωτικοί στρατοί, βιασμοί ντόπιων γυναικών (Φιλιππίνες), δολοφονίες.

Κι αν θέλουν να λένε ότι στην Ελλάδα θα είναι διαφορετικά, μέσα από την επίθεση στον αγώνα της Ιερισσού βλέπουμε να κάνουν ακριβώς τα ίδια. Θα καταστρέψουν το περιβάλλον σε βαθμό που συγκρίνεται μόνο με την καταστροφή στο Τσέρνομπιλ, έχουν εξαγοράσει το δικαστικό σύστημα, τα ΜΜΕ και όλος ο κρατικός μηχανισμός δουλεύει για αυτούς, και έχουν προσλάβει ιδιωτικά σκεικιούριτι και χρησιμοποιούν τα ΜΑΤ για να προστατεύσουν τα έργα τους!

Η καταστολή λοιπόν δεν είναι μόνο στην Ιερισσό, αν και εκεί έχει πάρει τις μεγαλύτερες διαστάσεις. Στην Ιερισσό είναι που εισέβαλαν οι δυνάμεις καταστολής με την συνοδεία αλόγιστης χρήσης χημικών ακόμη και μέσα στα σχολεία. Αργότερα γίναμε μάρτυρες μιας χολιγουντιανής θα έλεγε κανείς επιχείρησης όπου οι ειδικές δυνάμεις εισέβαλαν στα σπίτια πολιτών για να κάνουν συλλήψεις και έκαναν ακόμη και προσαγωγές και ανακρίσεις ανηλίκων και την δημιουργία τράπεζας γενετικού υλικού για την ταυτοποίηση των υπόπτων ενώ ταύτισαν την συμμετοχή στις κινητοποιήσεις με την ηθική αυτουργία σε ποινικά αδικήματα!

Αυτή τη στιγμή έχουν φτάσει να ασκούν ποινικές διώξεις σε 20 κατοίκους της Ιερισσού και της Μεγάλης Παναγιάς οι οποίοι έχουν ήδη κληθεί ως ύποπτοι. Στις κατηγορίες συμπεριλαμβάνονται από 7 κακουργήματα και 11 πλημμελήματα μέχρι και η σύσταση εγκληματικής οργάνωσης, απόπειρα ανθρωποκτονίας, κατοχή εκρηκτικών υλικών, έκρηξη και εμπρησμό!

Και από τον Σταυρό έχουν κατηγορηθεί αρκετοί αγωνιστές οι οποίοι συλλήφθηκαν κατά τη διάρκεια μπλόκου που έγινε σε δρόμο για να ενημερωθούν αυτοί που περνούσαν! Έχουν γίνει κατηγορίες ακόμη και σε κόσμο που δεν ήταν εκεί!.

Τι κίνημα αλληλεγγύης έχει δημιουργηθεί;

Με την καταστολή του κινήματος η κυβέρνηση περίμενε ότι θα φοβίσουν τους αγωνιζόμενους κατοίκους και ότι θα τους φέρουν σε θέση απομόνωσης. Κατάφεραν όμως ακριβώς το αντίθετο. Πυροδότησαν νέες μαζικές αντιδράσεις και ένα νέο κύμα αλληλεγγύης και συμπαράστασης σε ολόκληρη την Ελλάδα.

Παρόλο που το κίνημα ενάντια στα μεταλλεία δεν είναι καινούριο, ο κόσμος στην Θεσσαλονίκη που είναι η πιο μεγάλη πόλη στην περιοχή δεν ήξερε τι μπορούσε να κάνει

αυτός από μακριά και δεν ακλουθούσε. Όταν κατέβαιναν οι κάτοικοι από το χωριό υπήρχε μια συζήτηση. Είχε γίνει μια προσπάθεια στο παρελθόν για να συγκροτηθεί μια ομάδα που θα οργάνωνε δράσεις αλληλεγγύης αλλά δεν προχώρησε.

Ο κόσμος είναι θετικός αλλά είναι δύσκολο να καταλάβει πως μπορεί να βοηθήσει. Μέχρι και σήμερα ακόμη ο Σύριζα και η Ανταρσύα δεν έδιναν προτάσεις για το τι μπορείς να κάνεις εσύ που είσαι μακριά, δεν έπιασαν το θέμα σε κεντρικό επίπεδο.

Φυσικά τα κινήματα τελικά στηρίχτηκαν και οργανώθηκε αλληλεγγύη αλλά λόγω του ότι κανείς δεν πήρε σοβαρά την πρωτοβουλία, έγινε με μια καθυστέρηση. Έγιναν λοιπόν κάποιες πορείες και κάποιες συγκεντρώσεις με αποκορύφωμα την μεγάλη πορεία που έγινε στην Θεσσαλονίκη πρόσφατα.

Το κίνημα της Ιερισσού είχε από την αρχή την αλληλεγγύη και την στήριξη του κινήματος της Κερατέας. Τελευταία είχαν ανακοινώσει ότι θα ανοίξουν μεταλλεία και στην Αλεξανδρούπολη και στην Κομοτηνή, και έτσι οργανώθηκε μια κοινή κινητοποίηση μια και η Κερατέα ξεκινά ξανά το κίνημά της, από την Κερατέα, την Ιερισσό, και την Αλεξανδρούπολη. Αυτό τρόμαξε την κυβέρνηση και τις εταιρίες και τελικά ανακοίνωσαν ότι στην Αλεξανδρούπολη αναστέλλουν τις εργασίες και προσπαθούν να διαχωρίσουν τα κινήματα.

Είναι πολύ επικίνδυνο για όλο το σύστημα το να ενωθούν όλα αυτά τα περιβαλλοντικά κινήματα. Είναι τα μοναδικά που συγκεντρώνουν όλο τον κόσμο και δέχονται τέτοια καταστολή.

Τώρα τι κατάσταση επικρατεί;

Η εταιρία έχει αναστείλει το έργο για ένα χρόνο. Λένε ότι αυτό έγινε λόγω του ότι έπεσε η τιμή του χρυσού και δεν τους συμφέρει, όμως είναι σίγουρο πως αυτό ήταν μια νίκη για το κίνημα.

Οι κάτοικοι έχουν πάρει μια ανάσα αλλά κατανοούν πάρα πολύ ότι δεν μπορούν να σταματήσουν τώρα γιατί η εταιρία μπορεί να συνεχίσει σε ένα χρόνο, αλλά αν έχουν καθυστερήσει οι κάτοικοι τότε θα τους βρουν πιο αδύναμους. Και αυτή τη στιγμή κατηγορούνται πάρα πολλά άτομα, είναι οι 4 συλληφθέντες οι οποίοι δεν έχουν αφεθεί, δεν έχουν αθωωθεί ακόμα και υπάρχουν 10άδες κατηγορίες για ανθρώπους οπότε οι κάτοικοι ετοιμάζονται και νέες κινητοποιήσεις και για μια μεγάλη πορεία τον Σεπτέμβρη.

Τι προοπτική υπάρχει για την περιοχή;

Αν γίνουν τα ορυχεία τότε όλοι οι άλλοι τομείς θα καταστραφούν για πάντα. Η αλιεία, η δασοκομία και ο

τουρισμός που αποτελεί και το 80% των εσόδων της περιοχής. Συνεπώς αυτό που θα μπορούσε να γίνει είναι να στραφεί η ανάπτυξη της περιοχής σε άλλους τομείς όπως είναι ο λαϊκός τουρισμός, οι βιολογικές καλλιέργειες, κτλ.

Για να επιτευχθούν αυτά, και προς αυτή την κατεύθυνση έχουν γίνει πολλά βήματα τους τελευταίους μήνες, όσον αφορά την κινητοποίηση και τον συντονισμό αλλά χρειάζεται να μην επαναπαυόμαστε.

Για να νικήσει ο αγώνας των κατοίκων της Χαλκιδικής χρειάζεται να ανοίξει το ζήτημα σε κάθε γωνιά της Ελλάδας, να γίνει πραγματική ενημέρωση και να αποκαλυφθούν τα ψέματα των ΜΜΕ. Να χτιστεί μια πανελλαδική συμμαχία όλων των τοπικών κινήσεων και κινημάτων και να βάλουν σαν πρώτο θέμα πάλης το ζήτημα του χρυσού. Να ασκηθεί πίεση στα συνδικάτα και στα σωματεία των εργαζομένων να στηρίξουν τον αγώνα. Να γίνουν δράσεις σε σταθερή βάση, όπως το κλείσιμο των δρόμων προς το εργοτάξιο κτλ, με την παρουσία βουλευτών και δημοτικών συμβούλων της αριστεράς, τώρα είναι που πρέπει να αποδείξουν ότι είναι διαφορετικοί από τους άλλους, όχι για την προσωπική τους προβολή αλλά δημιουργώντας μια ασπίδα προστασίας των κατοίκων ώστε να δυσκολέψουν μελλοντικές καταστολές.

Το περιβάλλον είναι και θα είναι κεντρικό ζήτημα την επόμενη περίοδο.

Αυτή τη στιγμή μέσα από το πρόγραμμα του ΤΑΙΠΕΔ (Ταμείο Αξιοποίησης Ιδιωτικής Περιουσίας Δημοσίου) έχουν αρχίσει να πουλιούνται σε ιδιώτες δημόσια γη, όπως παραλίες, δάση κτλ, χωρίς προϋποθέσεις για το τι χρήση θα κάνουν οι ιδιώτες του χώρου αυτού. Έτσι και στην Θάσο όπου βρισκόμαστε, έχουν ήδη πουλήσει μια από τις πιο όμορφες παραλίες, τον Μακρύαμμο, όπου για να πάς χρειάζεται να πληρώσεις είσοδο! Στα σχέδια είναι να πουληθεί ακόμη μια παραλία, η Χρυσή Αμμουδιά, για την οποία έχει δημιουργηθεί κίνημα αντίστασης από τους κατοίκους.

Είναι αναγκαίο να οργανωθούμε, πριν πουλήσουν τα πάντα και να τους σταματήσουμε! ★

Αντιμετωπίζουμε τον Φασισμό: χτίζουμε αντιφασιστικές επιτροπές παντού!

Το παράδειγμα της Ελλάδας

Την συνέντευξη πραγματοποιήσε η Ελένη Ιωάννου

Στην Ελλάδα τον τελευταίο χρόνο, μετά την άνοδο των ποσοστών της Χρυσής Αυγής (ΧΑ) στις προηγούμενες εκλογές, και της αποκάλυψης του πραγματικού τους προσώπου με επιθέσεις όχι μόνο σε μετανάστες αλλά και σε έλληνες εργαζόμενους, απεργούς και αντιφασίστες/αντιρατσιστές - έχουν αρχίσει να λειτουργούν αντιφασιστικές επιτροπές σε πάνω από 60 περιοχές, όπου κάτοικοι και δυνάμεις της αριστεράς λειτουργούν συλλογικά, παίρνουν αποφάσεις και δρουν, με μεγάλη επιτυχία, ενάντια στην απειλή της Χρυσής Αυγής.

Οι αντιφασιστικές επιτροπές που χτίζονται αυτή τη στιγμή στην Ελλάδα, αποτελούν για εμάς στην Κύπρο, ένα σημαντικό παράδειγμα γνήσιας δράσης «από τα κάτω», για τη δική μας δράση ενάντια στην απειλή του ΕΛΑΜ – το οποίο είναι στην ουσία η Χρυσή Αυγή της Κύπρου, οι οποίοι μπορεί ακόμη να μην έχουν δείξει πλήρως το πραγματικό τους πρόσωπο, αλλά με την ένταση της οικονομικής κρίσης και των αντιθέσεων που αυτή προκαλεί, μπορούμε να περιμένουμε μια έξαρση φασιστικών επιθέσεων και δράσης.

Στο 20ο camping της YRE- youth against racism in Europe (νεολαία ενάντια στον ρατσισμό στην Ευρώπη) και του Antinazi Zone, που έγινε στη Θάσο, βρεθήκαμε με την Κάτερίνα Κλείτσα, από το Ξεκίνημα, που ανήκει κι αυτή σε μια από τις αντιφασιστικές επιτροπές της Θεσσαλονίκης, η οποία μοιράστηκε μαζί μας την εμπειρία των αντιφασιστικών επιτροπών μέχρι τώρα.

ΕΙ: Πώς ξεκίνησαν οι αντιφασιστικές επιτροπές και σε ποιες περιοχές;

ΚΚ: Γενικά υπάρχουνε πολλά διαφορετικά είδη αντιφασιστικών επιτροπών. Από τις αναρχικές καταλήψεις που προσπαθούν αυτή την περίοδο να πάρουν ένα πιο αντιφασιστικό χαρακτήρα, μέχρι αυθόρμητες αντιφασιστικές επιτροπές από την τοπική κοινωνία όπως είναι για παράδειγμα η αντιφασιστική επιτροπή της Θάσου, για την δημιουργία της οποίας την απόφαση πήραν οι κάτοικοι μετά από εμφάνιση της ΧΑ για να μοιράσει δωρεάν τρόφιμα στους κατοίκους. Επίσης υπάρχουν και διάφορες αριστερές οργανώσεις οι οποίες έχουνε πάρει την πρωτοβουλία να χτίσουν αντιφασιστικές επιτροπές, μικρές δυνάμεις, όπως είμαστε εμείς που επιλέξαμε να κτίσουμε

επιτροπές σε όποιες περιοχές μπορούσαμε και σε συνεργασία με άλλες δυνάμεις της αριστεράς. Ένα από τα **χαρακτηριστικά και σημαντικά στοιχεία των επιτροπών είναι ότι έχουν επιτύχει την συνεργασία των αριστερών οργανώσεων, πράγμα το οποίο δεν έχουμε δει όλη την προηγούμενη περίοδο, σε τέτοια ένταση τουλάχιστον.**

Αυτή την περίοδο υπάρχουνε πάνω από 60 αντιφασιστικές επιτροπές πανελλαδικά και ξεκινάνε από τον Έβρο μέχρι και κάτω την Κρήτη, μπορείς να τις δεις διάσπαρτες σε όλες τις περιοχές της Ελλάδας!

ΕΙ: Το Ξεκίνημα σε ποιες επιτροπές συμμετέχει;

ΚΚ: Έχουμε πολύ μεγάλη παρέμβαση και έχουμε πάρει πρωτοβουλία να κτίσουμε μια σειρά από επιτροπές στην Αθήνα, μια από αυτές είναι η αντιφασιστική επιτροπή του Μεταξουργείου. Επίσης στη Θεσσαλονίκη έχουμε πάρει την πρωτοβουλία να κτίσουμε την αντιφασιστική επιτροπή στο Φάληρο, στην οποία κάθε μήνα έχουμε μια ημέρα δράσης κοινωνικής αλληλεγγύης και κάτι σαν μικρό φεστιβάλ στο οποίο καλούμε τους κατοίκους να έρθουν να πάρουν το υλικό μας, να διαβάσουνε τα κείμενα μας και να ψωνίσουν από πωλητές χωρίς μεσάζοντες. Καλούμε ταυτόχρονα και άλλες κοινωνικές ομάδες οι οποίες μπορούν να μοιράσουνε το υλικό τους, για παράδειγμα μια από αυτές είναι η Homophobia, μια LGBT-ΛΟΑΤ οργάνωση.

Επίσης συμμετέχουμε στην αντιφασιστική επιτροπή της Τούμπας, αλλά και στο αντιφασιστικό μέτωπο του δήμου Θερμαϊκού στο οποίο παίξαμε σημαντικό ρόλο για να κτιστεί, και στο Βόλο, με αντίστοιχες δράσεις κοινωνικής αλληλεγγύης.

ΕΙ: Η απόφαση για τη δημιουργία αυτών των επιτροπών πάρθηκε γιατί σε εκείνες τις περιοχές ήταν εμφανής η παρουσία φασιστών;

ΚΚ: Για μας δεν ήταν τόσο σημαντικό το να έχει εμφανιστεί ήδη η ΧΑ. Προφανώς σε εκείνες τις περιπτώσεις πρέπει να ρίξεις ακόμη μεγαλύτερη ενέργεια για να δημιουργηθούν οι επιτροπές. Αλλά ήταν συνειδητή μας απόφαση ότι από τον

προηγούμενο Σεπτέμβρη **κτίζουμε αντιφασιστικές επιτροπές σε όσες περισσότερες γειτονιές και περιοχές μπορούμε.** Ήταν συνειδητό δηλαδή να στραφούνε πολλά κομμάτια της οργάνωσής μας σ' αυτό, και προληπτικά, για να μην επιτρέψουμε να εμφανιστεί η ΧΑ στις περιοχές εκείνες.

ΕΙ: Πώς ανταποκρίνεται ο κόσμος στις αντιφασιστικές επιτροπές;

ΚΚ: Συνήθως η ανταπόκριση είναι πάρα πολύ θετική. Στις ανοικτές εκδηλώσεις βλέπουμε ότι η τοπική κοινωνία στηρίζει πάρα πολύ. Υπάρχει και κόσμος που πήρε τα πάνω του κατά κάποιο τρόπο και είπε ότι κάτι πρέπει να κάνω, λόγω της ανόδου της ΧΑ, χωρίς να έχει ασχοληθεί όλη την προηγούμενη περίοδο πολύ εντατικά με τα κινήματα. Επίσης είναι εντυπωσιακό ότι έχουν γίνει πολλά βήματα στο κομμάτι των πορειών και των διαδηλώσεων ενάντια στη ΧΑ. Αυτό που μπορούνε να δούμε λοιπόν είναι ότι υπάρχει

πολύς κόσμος ο οποίος καταλαβαίνει την απειλή και ανταποκρίνεται θετικά.

ΕΙ: Το ΚΚΕ, ή άλλα μεγάλα κόμματα της αριστεράς συμμετέχουν μέσα στις επιτροπές, είτε μαζικά ή με αντιπροσώπους;

ΚΚ: Είναι διαφορετικό το «αντιπρόσωποι» από το «συνειδητά μεγάλα κόμματα». Δηλαδή ούτε το ΚΚΕ ούτε ο ΣΥΡΙΖΑ αυτή τη στιγμή έχουνε ρίξει δύναμη για να στήσουν αντιφασιστικές επιτροπές. Το ΚΚΕ με το συνηθισμένο του τρόπο που θεωρεί ότι ο μόνος τρόπος να παλέψουμε

ενάντια στο φασισμό είναι να παλέψουμε ενάντια στον καπιταλισμό συνολικά και άρα για να παλέψουμε ενάντια στον καπιταλισμό πρέπει να μπούμε στο ΚΚΕ και να στηρίξουμε τις πορείες του ΚΚΕ και να το ψηφίσουμε.

Ο ΣΥΡΙΖΑ την προηγούμενη περίοδο έχει πάρει θεωρητικά απόφαση ότι πρέπει να στηρίξει και να κτίσει αντιφασιστικές επιτροπές, το οποίο όμως έχει μείνει κυρίως σε επίσημη θέση χωρίς να το κάνει στην πράξη. Υπάρχουν στις αντιφασιστικές επιτροπές μεμονωμένα άτομα και μέλη του ΣΥΡΙΖΑ τα οποία συμμετέχουν, αλλά το ίδιο το κόμμα δεν έχει πάρει τέτοιου είδους πρωτοβουλίες στις περιοχές

του, το οποίο είναι προβληματικό καθώς είναι το κόμμα που βρίσκεται στην αντιπολίτευση και θα μπορούσε να φτιάξει αντιφασιστικές επιτροπές με πολύ μεγάλη δυναμική.

ΕΙ: Πως λειτουργούν οι επιτροπές;

ΚΚ: Όλες οι αντιφασιστικές επιτροπές έχουν συνελεύσεις στις οποίες συζητείται το ποιες θα είναι οι επόμενες δράσεις, ανάλογα με την επιτροπή, τον τρόπο που λειτουργεί και το πόση δύναμη έχει. Για παράδειγμα η αντιφασιστική επιτροπή Μεταξουργείου ή του πέμπτου διαμερίσματος στην Αθήνα και του Φαλήρου, όταν πρώτη φορά συγκροτήθηκαν προσπάθησαν να βγάλουν ξεχωριστές ομάδες οι οποίες θα αναλάβουν, για παράδειγμα, το κομμάτι της κοινωνικής αλληλεγγύης, ή να βρουν ομάδα μετάφρασης η οποία θα μεταφράζει τα κείμενα κυρίως σε αραβικά, αγγλικά, ρώσικα και αλβανικά για να μπορούν οι επιτροπές να απευθυνθούν και σε μετανάστες. Από εκεί και πέρα βλέπουμε τι διαθεσιμότητα και τι δυνάμεις έχει ο καθένας και μοιράζεται την ώρα της συνέλευσης το κάθε καθήκον στον καθένα.

ΕΙ: Μπορείτε να μας δώσετε κάποια παραδείγματα δράσης των επιτροπών;

ΚΚ: Ένα κομμάτι της δράσης των επιτροπών είναι η οργάνωση αντιφασιστικών πορειών και δράσεων τόσο σε κεντρικό επίπεδο όσο και σε επίπεδο γειτονιών. Οργανώθηκε ήδη μια μεγάλη αντιφασιστική πορεία στο Σύνταγμα, αλλά γίνονται και μικρότερες, στις γειτονιές της Αθήνας πχ συναυλίες και προβολές έτσι ώστε να καλούμε τον κόσμο σε κάτι ανοικτό στην περιοχή του όπου μπορούμε να μιλήσουμε μαζί τους, και να τους καλέσουμε να συμμετέχουν.

Επίσης έχει δημιουργηθεί αντιφασιστική επιτροπή μέσα στους καλλιτέχνες. Λέγεται “Αγάπη ρε ματζόρε”, είναι μια σειρά καλλιτεχνών κυρίως τραγουδιστών οι οποίοι αποφάσισαν ότι θέλουν και μέσα από την τέχνη τους να κινηθούν ενάντια στον φασισμό. Κι αυτό κατέληξε πριν από ένα περίπου μήνα σε μια αντιφασιστική συναυλία στο κέντρο της Αθήνας στην οποία παρευρέθηκαν κοντά στις 7000 κόσμου μέσα σε ένα πάρα πολύ καλό κλίμα και με μια πολύ καλή προοπτική να συνεχιστεί και να έχει παραπάνω δράσεις.

Στις 21 Απριλίου, την επέτειο του πραξικοπήματος της Χούντας, μετά από πάρα πολλά χρόνια και ακριβώς λόγω της ανόδου της ΧΑ αποφάσισαν πολλές αντιφασιστικές επιτροπές και οργανώσεις να καλέσουν σε αντιφασιστική πορεία έτσι ώστε να υπενθυμίσουν τα κακά της Χούντας και να προειδοποιήσουν την κοινωνία σε σχέση με την άνοδο της ΧΑ και τους κινδύνους που μπορούσε να

επιφέρει, ειδικά επειδή πρόκειται για νοσταλγούς της Χούντας. Μέσα σε μια μόλις μέρα – εκείνη τη μέρα υπήρχαν αντιφασιστικές πορείες σε 7 πόλεις το οποίο δείχνει ότι γενικά ο κόσμος έχει την ανάγκη να βγει και να διαδηλώσει ενάντια στη ΧΑ και το φασισμό.

Σε κάποιες περιπτώσεις σε κάποιες περιοχές οι επιτροπές λειτουργήσαν σαν κάποιου είδους πολιτοφυλακές. Ένα παράδειγμα ήταν όταν τα μέλη της ΧΑ αποφάσισαν να κάνουν μοτοπορεία στις νότιες περιοχές της Αττικής. Οι αντιφασιστικές επιτροπές οργανώθηκαν και γύρω στα 200 άτομα μπλόκαραν το δρόμο, και εμπόδισαν την διέλευσή τους, επιτυγχάνοντας να κάνουν τους Χρυσανγίτες να μην ξανά εμφανιστούν καθόλου στου γειτονιά.

Ίσως το πιο σημαντικό παράδειγμα της δράσης και της σημασίας των αντιφασιστικών επιτροπών φάνηκε στις 3-4 Αυγούστου όταν η ΧΑ ήθελε να κάνει ένα φασιστικό φεστιβάλ στην Καλαμάτα, κάτι που είχε προσπαθήσει να κάνει και στο παρελθόν, ονομάζοντάς το και ξεκάθαρα φεστιβάλ μίσους. Φέτος δεν χρησιμοποίησαν αυτό το όνομα αλλά στην ουσία γι' αυτό επρόκειτο. Την πρώτη περίοδο μάλιστα σκεφτόταν να το κάνουν διεθνές, καλώντας φασίστες και από άλλες χώρες όπως τη φασιστική οργάνωση της Γερμανίας, το NSU (National Socialist Underground- Εθνικοσοσιαλιστικό Υπόγειο Δίκτυο) οι οποίοι έχουν κατηγορηθεί πρόσφατα για δολοφονία έλληνα μετανάστη στην Γερμανία, που δείχνει ακριβώς τις αντιφάσεις μέσα στη ΧΑ.

Υπήρξε πάρα πολύ μεγάλη κινητοποίηση κατ' αρχήν από τους κατοίκους της Καλαμάτας, που προσπαθούσαν να οργανώσουν την τοπική κοινωνία και να πιέσουν τις τοπικές αρχές έτσι ώστε να μην παραχωρήσουν χώρο στους Χρυσανγίτες. Επίσης ήρθαν σε επαφή και με αντιφασιστικές επιτροπές από τη γύρω περιοχή, καλώντας τις να συμμετέχουν σε αντιφασιστική πορεία στις 20 του Ιούλη έτσι ώστε να δώσουν δυναμικό παρόν και να καταλήξουν μετά σε μια μεγάλη συνέλευση για να αποφασίσουν τι ακριβώς μπορούν να κάνουν στις 3-4 Αυγούστου για να μην επιτρέψουν στους Χρυσανγίτες να πάνε στην περιοχή. Μια μέρα πριν την αντιφασιστική πορεία, στις 19 του Ιούλη, το λιμεναρχείο έβγαλε ανακοίνωση στην οποία είπε ότι δεν θα δοθεί χώρος στη ΧΑ, δε θέλουν συμπλοκές στην πόλη, και για να διατηρήσουν την ειρήνη δεν τους επιτρέπουν να έρθουν. Την ίδια στιγμή κυκλοφορούσε παντού σε τηλέφωνα και social media, ότι παρά το γεγονός ότι η ΧΑ ακύρωσε το φεστιβάλ εμείς συνεχίζουμε και δίνουμε δυναμικό παρόν στις 20 Ιούλη. Ήταν μια πάρα πολύ μεγάλη νίκη για το αντιφασιστικό κίνημα και είναι ένα από τα πολύ χαρακτηριστικά πράγματα που έχει πετύχει την τελευταία περίοδο το αντιφασιστικό κίνημα: ότι οπουδήποτε

οργανώνουν οι Χρυσαιγίτες δράσεις και το δημοσιεύουν, η κοινωνία πηγαίνει νωρίτερα και δεν τους αφήνει να πάρουν ανάσα – δεν τους αφήνει να εμφανιστούν.

ΕΙ: Ποιες είναι οι επόμενες κινήσεις των αντιφασιστικών επιτροπών;

ΚΚ: Μέσα από τα αντιρατσιστικά φεστιβάλ τα οποία οργανώθηκαν την προηγούμενη περίοδο σε Θεσσαλονίκη, Αθήνα και Βόλο, οι αντιφασιστικές επιτροπές βρέθηκαν σε μια προσπάθεια να συντονίσουμε την επόμενη περίοδο τους αγώνες μάς έτσι ώστε πέρα από την πολύ σημαντική δουλειά που έχουμε να κάνουμε στις περιοχές μας, όλες αυτές οι μικρές επιτροπές να **συντονιστούμε** και να **έχουμε συγκεκριμένες κοινές δράσεις**.

Ένα από τα επόμενα ραντεβού είναι η πρώτη μέρα που ανοίγουν τα σχολεία το Σεπτέμβρη. Έχουμε συμφωνήσει ότι θέλουμε να βγάλουμε αντιφασιστικά φυλλάδια και να βρεθούμε σε σχολεία και να παρέμβουμε όλοι μαζί την ίδια μέρα σε όσες το δυνατό περισσότερες γειτονιές για να προσεγγίσουμε και το κομμάτι της νεολαίας το οποίο είναι υπερδεμένο και θεωρεί μέχρι ένα σημείο μόδα τη ΧΑ.

Αφού γίνει αυτό, η συζήτηση θα συνεχίσει για να δοθούν κι άλλα ραντεβού για παραπάνω κοινές δράσεις. ★

Πάρκο Γκεζί: το κίνημα ήταν μόνο η αρχή! Ο αγώνας συνεχίζεται

Ανταπόκριση Αθηνά Καρυάτη

Το κίνημα που ξέσπασε τον Μάη και συνεχίζεται μέχρι και σήμερα με διαφορετική όμως μορφή, είναι ιστορικής σημασίας. Σημαίνει το ξεκίνημα μιας νέας γενιάς να μπαίνει στους αγώνες και σημαίνει έξοδο των εργαζομένων από την αδράνεια που βρίσκονταν εδώ και χρόνια αναμένοντας την καπιταλιστική ανάπτυξη να τους λύσει τα προβλήματά τους.

Στο κάμπινγκ της ΥΡΕ – Antinazi Zone ένας από τους ομιλητές ήταν ο Coşku Mihci, σύντροφος και αγωνιστής από την Σοσιαλιστική Εναλλακτική στην Τουρκία. Σημειώνουμε κάποια από τα σημεία που ανέφερε στην ομιλία του.

Νέο στρώμα νέα γενιά

Οι διαδηλωτές στο κίνημα για το πάρκο Γκεζί προέρχονταν από νέα στρώματα. Το 25% ήταν ηλικίας 19-25 χρονών, και ένα άλλο 25% 25-30 χρονών.

Το 54% συμμετείχε για πρώτη φορά σε διαμαρτυρία ενώ μόλις το 15% υποστήριζαν κάποιο κόμμα.

Το κίνημα ήταν τεράστιο και απλώθηκε σε όλη σχεδόν την Τουρκία, παρόλη την λίγη προβολή που πήρε από τα ΜΜΕ και το γεγονός ότι όλοι επικεντρώθηκαν στο πάρκο Γκεζί και στην Κωνσταντινούπολη. Από τις 81 επαρχίες που έχει η Τουρκία, έγιναν κινητοποιήσεις στις 79. Μέσα σε 8 μέρες είχαμε 800 διαδηλώσεις.

Οι διαδηλωτές στην πλατεία Ταξίμ και στο πάρκο ήταν ειδικευμένοι εργαζόμενοι, πιο μορφωμένοι από το μέσο όρο. Ταυτίζονταν κυρίως με αυτούς που ψάχνουν για ελευθερία, ή ήταν οικολόγοι, ή ταυτίζονταν με τους κεμαλιστές. Τα βράδια βέβαια κατέβαιναν περισσότεροι εργαζόμενοι και ανειδίκευτοι εργάτες, αφού τελείωναν την δουλειά τους, και κυρίως οι εργαζόμενοι συμμετείχαν στις γειτονιές και όχι στην ίδια την πλατεία.

Οι κινητοποιήσεις δεν βρίσκονταν μόνο στο πάρκο Γκεζί και στην Πλατεία Ταξίμ. Επεκτείνονταν στην Κωνσταντινούπολη σε μια περιοχή 2 χιλιομέτρων. Σε όλη αυτή τη διάμετρο οι τράπεζες ήταν κλειστές και τα μαγαζιά πολυεθνικών μπουϊκοτάρονταν.

Η καταστολή ενίσχυε το κίνημα, το οποίο αποκτούσε όλο και περισσότερη δυναμική, ενώ την ίδια στιγμή εξοπλιζόταν καλύτερα. Η αστυνομία αρχικά δεν ήταν δυνατή για να το σταματήσει. Τις πρώτες μέρες είχαν υποχωρήσει και βρίσκονταν κυρίως στους γύρω δρόμους από το πάρκο μη επιτρέποντας κανέναν να περάσει. Ακόμη και στους αστυνομικούς η πίεση για να καταστείλουν το κίνημα ήταν τεράστια. Τους ανάγκαζαν να δουλεύουν 100 ώρες την

εβδομάδα με αποτέλεσμα να πεθάνει ένας αστυνομικός από την πίεση.

Αυτό-οργάνωση και ελευθερία έκφρασης πολιτικής και προσωπικής

Το πάρκο από πολύ νωρίς είχε αυτο-οργανωθεί. Υπήρχαν 5 κουζίνες και 10.000 άτομα έμεναν σε σκηνές. Υπήρχαν 61 άτομα με ασύρματους που έκαναν περιφρούρηση, ενώ υπήρχαν βάρδιες στα οδοφράγματα για να μην περάσει η αστυνομία.

Παρόλο που το κίνημα ήταν σε μεγάλο βαθμό αυθόρμητο, πολύ γρήγορα πολιτικοποιήθηκε. Στο χώρο, τόσο του πάρκου και της πλατείας όσο και στις άλλες πόλεις υπήρχε ελευθερία έκφρασης των οργανώσεων και όλων των απόψεων. Συνυπήρχαν μαζί Κούρδοι και κεμαλιστές, σοσιαλιστές, ακτιβιστές οικολόγοι και ακτιβιστές κοινωνικών δικαιωμάτων. Οι σοσιαλιστές και η αριστερά γενικότερα συμμετείχαν πολύ ενεργά στην οργάνωση του κινήματος και κυριάρχησαν τελικά πολιτικά στο κίνημα.

Δεν υπήρχε το αντικομματικό αίσθημα που επικρατούσε σε προηγούμενα κινήματα στην Ισπανία και την Ελλάδα. Υπήρχε η κατανόηση ότι η ενότητα όλων των δυνάμεων είναι αναγκαία προκειμένου να νικήσουν την κυβέρνηση.

Χαμηλή όμως ήταν η προσέλευση των συνδικάτων. Κάποια από τα συνδικάτα τα οποία μπορούν να χαρακτηριστούν και ως εργοδοτικά συνδικάτα ήταν ακόμη και ενάντια στο κίνημα. Βέβαια αυτό δεν σήμαινε ότι μπορούσαν να τραβήξουν την πλειοψηφία των εργαζομένων καθώς μόνο το 4% των εργαζομένων σε όλη την Τουρκία είναι οργανωμένοι, ενώ στα συνδικάτα επικρατεί μια πολύ έντονη γραφειοκρατία

Επίσης σημαντικό είναι ότι παρόλο που αρχικά μεγάλη παρουσία είχαν οι κεμαλιστές, το MHP οι ακροδεξιοί, δεν τόλμησαν καν να συμμετάσχουν.

Το πάρκο Γκεζί ήταν μόνο η αρχή! Ο αγώνας συνεχίζεται!

Το κίνημα μπορεί να μην σταμάτησε τα έργα στο Γκεζί, να είχε 6 νεκρούς και 360 συλληφθέντες εκ των οποίων 180 είναι ακόμη στη φυλακή, όμως κατάφερε να βάλει τις βάσεις για μια νέα εποχή και να οδηγήσει ένα μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας να βγάλει πολύτιμα συμπεράσματα.

Μεγάλο ποσοστό του κόσμου άλλαξε την θέση που είχαν για το Κουρδικό. Με την καταστολή που βίωσαν, κατάλαβαν τι ζουν τόσα χρόνια οι κούρδοι, και με την παρουσία των κούρδων στο κίνημα κατάλαβαν πώς το σύστημα χρησιμοποιεί το Κουρδικό εθνικό πρόβλημα για να διασπάσει την εργατική τάξη.

Κατάλαβαν επίσης τον ρόλο των ΜΜΕ και την λογοκρισία που υπάρχει όσον αφορά το ποια πληροφορία θα βγει δημόσια. Η στάση των ΜΜΕ που αρχικά αγνοούσαν το κίνημα εντελώς – οδήγησε πολλές διαδηλώσεις να γίνουν έξω από τα ίδια τα κτίρια τους. Μετά την πίεση από το κίνημα άρχισαν να δείχνουν πιο πολλές εικόνες αλλά πάλι πολύ λιγότερο από ότι ήθελαν οι διαδηλωτές.

Η όλη κατάσταση έβαλε το ζήτημα της δημοκρατίας – η δημοκρατία που επικαλείται η κυβέρνηση είναι απλά καταστολή για την εξυπηρέτηση των ιδιωτών mall και των τραπεζών.

Taggip istifa! – Ταγίπ παραιτήσου!

faşizme karşı omuz omuza – ενωμένοι ενάντια στον φασισμό!

isyan devrim özgürlük – εξέγερση, επανάσταση ελευθερία!

Αυτά ήταν τα συνθήματα που κυριάρχησαν στο κίνημα. Τα συνθήματα δείχνουν και την εξέλιξη της συνείδησης. Από νωρίς δεν ήταν απλά για το πάρκο αλλά ζητούσαν να πέσει η κυβέρνηση. Μιλούσαν για ενότητα, εξέγερση – επανάσταση και ελευθερία.

Όπως έδειξε και το κίνημα στην Βραζιλία, τα δομικά προβλήματα των οικονομιών δεν μπορούν να λυθούν ακόμη κι αν οι οικονομίες βρίσκονται σε ανάπτυξη.

Χρειαζόμαστε μια πιο δομική αλλαγή, χρειαζόμαστε μια νέα αριστερά ένα νέο κόμμα αγώνα, μια νέα ηγεσία για να προχωρήσουμε.

Αυτή τη στιγμή λειτουργούν πάνω από 100 γενικές συνελεύσεις στις γειτονιές και σχεδιάζουν το πώς θα οργανωθεί καλύτερα το κίνημα και ποια θα είναι τα επόμενα βήματά του.

Το πάρκο Γκεζί ήταν μόνο η αρχή! ★

Βραζιλία: μια σημαντική νίκη, για ένα μεγάλο κίνημα

Ανταπόκριση από την LSR – αδελφή οργάνωση του ΝΕΔΑ στη Βραζιλία

Οι μεγαλειώδεις διαδηλώσεις των τελευταίων ημερών, που έχουν ξεπεράσει σε συμμετοχή το ένα εκατομμύριο ανθρώπους σε ολόκληρη τη Βραζιλία, ενώ μετράνε ήδη ένα νεκρό διαδηλωτή, κατάφεραν μια πρώτη μεγάλη νίκη: Στις 19 Ιούνη, οι κυβερνήτες των επαρχιών του Σάο Πάολο και του Ρίο ντε Τζανέιρο, που περιλαμβάνουν τις ομώνυμες (και δύο μεγαλύτερες) πόλεις της Βραζιλίας, ανακοίνωσαν ότι δε θα γίνουν τελικά αυξήσεις στις τιμές των εισιτηρίων των Μέσων Μεταφοράς (ΜΜ). Το ίδιο ανακοινώθηκε και για τις πρωτεύουσες πολλών άλλων επαρχιών. Κάτω από την πίεση του μαζικού κινήματος των φτωχών στρωμάτων και των νέων, και υπό την απειλή της κλιμάκωσης των κινητοποιήσεων, οι αρχές αναγκάστηκαν να πάρουν πίσω τις αυξήσεις, γεγονός που αποτελεί μια σημαντική νίκη για τη βραζιλιάνικη κοινωνία.

Πάνω από 1 εκατομμύριο διαδήλωσαν στην Βραζιλία στις 20/6, σε τουλάχιστον 80 πόλεις

Πέρα όμως από το ζήτημα των τιμών των συγκοινωνιών, οι μεγάλες πόλεις της χώρας και η ποιότητα ζωής σε αυτές,

απειλείται και από τις μεγάλες αθλητικές διοργανώσεις που σχεδιάζει να «φιλοξενήσει» η κυβέρνηση της Βραζιλίας τα επόμενα χρόνια. Εν αναμονή του Μουντιάλ το 2014 και των Ολυμπιακών αγώνων το 2016, οι μεγάλες κατασκευαστικές εταιρίες προετοιμάζουν ένα νέο, εφιαλτικό τοπίο για τις μεγαλουπόλεις της Βραζιλίας. Ενδεικτική της οργής ενάντια στις μεγάλες αθλητικές διοργανώσεις και τα τεράστια ποσά που σπαταλούνται για την επιτυχία τους, την ώρα που οι κοινωνικές δαπάνες βρίσκονται σε εξαιρετικά χαμηλό επίπεδο, είναι η δήλωση του παγκόσμιας φήμης ποδοσφαιριστή Ριβάλντο:

«Δε θέλουμε το Μουντιάλ. Υγεία και παιδεία θέλουμε».

Κινητοποιήσεις και καταστολή

Για πάνω από δέκαπέντε μέρες, εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι, στο Ρίο, το Σάο Πάολο, και όλες τις μεγάλες πόλεις βρίσκονται στους δρόμους. Από τις κινητοποιήσεις δε λείπουν και οι καταλήψεις δημόσιων κτιρίων, όπως π.χ. Στις 17 Ιούνη, όταν καταλήφθηκε από τους διαδηλωτές το δημαρχείο του Σάο Πάολο, αλλά και το τοπικό κτίριο διοίκησης της Μπραζιλία.

Ταυτόχρονα βέβαια, οι διαδηλώσεις της Βραζιλίας έκαναν το γύρο του κόσμου, όχι μόνο για τη μαζικότητα και τη μαχητικότητά τους, αλλά και για τη σκληρή καταστολή που δέχτηκαν από την αστυνομία. Πέρα από το γεγονός ότι το

κίνημα έχει ήδη ένα νεκρό, ενδεικτικό της βιαιότητας είναι και το γεγονός ότι μόνο το βράδυ της 13^{ης} Ιούνη, στο Σάο Πάολο, η στρατιωτική αστυνομία συνέλαβε 235 ανθρώπους, χωρίς κανέναν απολύτως λόγο. Κάποιοι συνελήφθησαν απλά γιατί έμοιαζαν με φοιτητές, ή γιατί κουβαλούσαν στις τσάντες τους μπουκάλια με ξύδι, προκειμένου να προστατευτούν από τα δακρυγόνα. Η αστυνομία χρησιμοποίησε πλαστικές σφαίρες και βροχή από δακρυγόνα αδιάκριτα, τραυματίζοντας διαδηλωτές, αλλά και δημοσιογράφους, φωτογράφους, κλπ. Συνελήφθησαν ακόμη και αυτοί που προσπαθούσαν να παράσχουν τις πρώτες βοήθειες σε τραυματισμένους διαδηλωτές, ενώ τα

φαρμακεία τους κατασχέθηκαν. Στην ουσία, αυτό που επιχειρεί να αμφισβητήσει η κυβέρνηση, στη Βραζιλία όπως και αλλού, είναι το ίδιο το δικαίωμα της κοινωνίας να διαδηλώνει και να διεκδικεί.

Μια νέα εποχή αγώνων

Φυσικά αυτό το όργιο καταστολής έρχεται απλά να προστεθεί σε μια σειρά συνολικότερων επιθέσεων που δέχεται όλο το προηγούμενο διάστημα η κοινωνία της Βραζιλίας.

Η εικόνα που είχε χτιστεί τα τελευταία χρόνια, αυτή μιας χώρας που κινείται ταχύτατα προς τον ανεπτυγμένο κόσμο, έχει πληγεί σημαντικά από τους πολύ χαμηλούς ρυθμούς ανάπτυξης (λιγότερο από 1% το 2012), και τον υψηλό πληθωρισμό, που επηρεάζει βασικά τα φτωχότερα στρώματα της κοινωνίας.

Μέσα σε αυτή την κατάσταση, η κυβέρνηση της Ντίλμα Ρούσεφ στρέφεται όλο και δεξιότερα, κινούμενη στην κατεύθυνση της σκληρής λιτότητας και των ιδιωτικοποιήσεων (από τα λιμάνια και τα αεροδρόμια, μέχρι τις μονάδες εξόρυξης πετρελαίου, και βέβαια τις αθλητικές εγκαταστάσεις ενόψει των αθλητικών διοργανώσεων του 2014 και 2016). Σαν αποτέλεσμα όλων των παραπάνω πολιτικών, η δημοτικότητα της έχει πέσει κατά 8% εδώ και λίγους μόνο μήνες (από 65% το Μάρτη, σε 57% σήμερα).

Η χώρα μπαίνει σε μια νέα εποχή, με βασικά χαρακτηριστικά τα εμφανή πλέον σημάδια της κρίσης, αλλά και την αναγέννηση των αγώνων των εργαζομένων και της νεολαίας. Το 2012 ήταν η χρονιά με το μεγαλύτερο αριθμό απεργιών, τα τελευταία 16 χρόνια. Οι εργαζόμενοι στο δημόσιο τομέα αντιστέκονται στις περικοπές που επιχειρούνται στους μισθούς και τα δικαιώματά τους, την ώρα που οι εργαζόμενοι στον ιδιωτικό τομέα, διεκδικούν να έχουν μερίδιο στην πολυδιαφημισμένη «οικονομική ανάπτυξη», που τα τελευταία χρόνια αποτελούσε το βασικό επιχείρημα προκειμένου να παρουσιαστεί η Βραζιλία σαν χώρα – παράδειγμα καλής λειτουργίας του μοντέλου των αγορών.

Η πόλη ανήκει στο λαό!

Η πάλη για δημόσιες, φτηνές συγκοινωνίες, για ανθρώπινες συνθήκες στέγασης και ζωής στις μεγαλουπόλεις της Βραζιλίας, για τη διατήρηση του δικαιώματος στη διαμαρτυρία, μπορεί και πρέπει πλέον να κάνει ένα βήμα παραπάνω: να μετατραπεί σε ένα συνολικότερο κίνημα των εργαζομένων και των νέων, για τη διεκδίκηση του ελέγχου πάνω στις γειτονιές και τις πόλεις τους.

Αυτά υποστηρίζει η LSR («Ελευθερία – Σοσιαλισμός – Επανάσταση», τμήμα της CWI στη Βραζιλία) συμμετέχοντας ενεργά στο κίνημα και κάνοντας προτάσεις για τη συνέχιση

και την κλιμάκωσή του. Προτάσεις όπως την κήρυξη 24ωρης γενικής απεργίας, αλλά και για τη δημιουργία ενός μετώπου που να συνδέει τα κοινωνικά κινήματα με τους ριζοσπαστικούς πολιτικούς χώρους, βρίσκονται ήδη στο επίκεντρο της συζήτησης για το πως μπορεί το κίνημα να προχωρήσει και να διευρυνθεί.

Μετά από χρόνια νεοφιλελεύθερων επιθέσεων και καταπίεσης, μια νέα σελίδα αγώνων έχει ανοίξει στη Βραζιλία. ★

Ιδιωτικοποίηση της ύδρευσης στην Ελλάδα και τον κόσμο

του **Δημήτρη Νάτσιου, αναδημοσίευση από το Ξεκίνημα**

Η ιδιωτικοποίηση της ύδρευσης επιστρέφει στο προσκήνιο σε ολόκληρη την Ευρώπη. Η αντίδραση των πολιτών απέναντι σε αντίστοιχες προσπάθειες, έχει εκδηλωθεί με εκστρατείες, οι οποίες πάγωσαν ή ακόμη και ακύρωσαν την ιδιωτικοποίηση της ύδρευσης σχεδόν σε κάθε χώρα της Ευρώπης και σε πολλές χώρες σε ολόκληρο τον κόσμο τις τελευταίες δεκαετίες. Σήμερα ωστόσο, η απειλή είναι πάλι εδώ, και αφορά ιδιαίτερα τις υπηρεσίες ύδρευσης στη χώρα μας. Η «τρίκα» άλλωστε το θεωρεί ως βασική προϋπόθεση για την συνέχεια της δανειοδότησης του ελληνικού κράτους, αλλά και άλλων. Αναμένει π.χ. τη δραστική μείωση του δημόσιου τομέα και από την Πορτογαλία, γι' αυτό και εξετάζεται η ιδιωτικοποίηση της εταιρείας ύδρευσης Aguas de Portugal. Παράλληλα η Ευρωπαϊκή Επιτροπή και η ΕΚΤ ζήτησαν από την Ιταλία να σχεδιάσει την ιδιωτικοποίηση και απελευθέρωση της αγοράς ύδρευσης, παρά την αντίθετη ψήφο της συντριπτικής πλειοψηφίας σε σχετικό δημοψήφισμα[1].

Απέναντι σε αυτήν την επίθεση έχουμε πολλά να απαντήσουμε:

Η κρατική ιδιοκτησία είναι το σύνθημα

«Από τον 19ο αιώνα σχεδόν όλες οι χώρες έχουν αναθέσει τις υπηρεσίες ύδρευσης στον δημόσιο τομέα, επειδή οι ιδιωτικές εταιρείες δεν ήταν διατεθειμένες να επενδύσουν όσα απαιτούσε μια δημόσια υπηρεσία και χρέωναν υπέρογκα ποσά εξαιτίας του μονοπωλιακού χαρακτήρα της υπηρεσίας. Οι υπηρεσίες ύδρευσης ανήκουν και παρέχονται από τον δημόσιο τομέα σε ποσοστό μεγαλύτερο του 90% των 400 μεγαλύτερων πόλεων του κόσμου (πόλεις με πληθυσμό μεγαλύτερο από 1 εκατομμύριο). Στις μικρές πόλεις και στην επαρχία το ποσοστό είναι ακόμη μεγαλύτερο» αναφέρει η PSIRU, ερευνητική ομάδα του πανεπιστημίου του Γκρήνουιτς. [2]

Χαρακτηριστικά παραδείγματα, είναι χώρες όπως η Γερμανία, όπου μόνο στο Βερολίνο υπάρχει ιδιωτική εταιρία ύδρευσης, ή η Ιταλία, όπου το 2011 καταψηφίστηκε με δημοψήφισμα νόμος που θα διευκόλυνε την ιδιωτικοποίηση της ύδρευσης. Εκτός Ευρώπης, στις ΗΠΑ περίπου το 85% των υπηρεσιών ύδρευσης ανήκουν και λειτουργούν από τον δημόσιο τομέα, ενώ στην Ιαπωνία το 100% σύμφωνα με την ίδια έκθεση.

Επανεθνικοποιήσεις!

Τα τελευταία χρόνια, στην Ευρώπη και σε όλον τον κόσμο, ιδιωτικές εταιρίες ύδρευσης επανακρατικοποιούνται, καθώς δεν έκαναν ποτέ σοβαρές επενδύσεις, ενώ οι χρεώσεις τους ήταν υπέρογκες.

Στην Γαλλία, χώρα στην οποία εδρεύει μία από τις μεγαλύτερες πολυεθνικές εταιρίες ύδρευσης, η SUEZ, το 2010 η πόλη του Παρισιού αποφάσισε να επαναφέρει τις υπηρεσίες ύδρευσης στο δήμο, μετά από 25 χρόνια εκμετάλλευσής τους από τις δύο μεγαλύτερες ιδιωτικές εταιρίες της Γαλλίας, Suez και Veolia.

Κατά την προηγούμενη δεκαετία συμβάσεις με ιδιωτικές εταιρίες ύδρευσης έχουν διακόψει: η πόλη του Πότσδαμ στην Γερμανία, αρκετές πόλεις στις ΗΠΑ, όπως η Ατλάντα και το Μιλγουόκι, αλλά και η Αττάλεια στην γειτονική Τουρκία.

Αποδίδουν οι ιδιωτικοποιήσεις;

Το συμπέρασμα που προκύπτει από τη μελέτη της PSIRU, στις περισσότερες περιπτώσεις ιδιωτικοποιήσεων εταιριών ύδρευσης, δεν υπάρχουν σημαντικές ελαφρύνσεις στο κόστος για τους καταναλωτές, ούτε άνοδος της ποιότητας των παρεχομένων υπηρεσιών. Τα χαμηλότερα ποσοστά απώλειας νερού από διαρροές στην Ευρώπη, εντοπίζονται στις Κάτω Χώρες και στη Γερμανία, όπου η διαχείριση σχεδόν όλων των συστημάτων ύδρευσης γίνεται από δημόσιες εταιρίες. Η Veolia, μία από τις δύο μεγαλύτερες πολυεθνικές στον χώρο της ύδρευσης, «*επέτρεπε εν γνώσει της να χύνονται ανεπεξέργαστα λύματα στον ποταμό Σεν των Βρυξελλών*» αναφέρει η μελέτη, επιδιώκοντας έτσι να πιέσει τους πολίτες να πληρώσουν περισσότερα για να λειτουργήσουν εγκαταστάσεις επεξεργασίας λυμάτων.

Οι ιδιωτικές εταιρίες ποτέ δεν επένδυσαν αρκετά στη βελτίωση των συστημάτων ύδρευσης. Σε όλες τις χώρες της Ευρώπης και της Βόρειας Αμερικής, ο δημόσιος τομέας πλήρωσε για την κατασκευή και τη συντήρηση των δικτύων. Ακόμη και στην Γαλλία, όπου εξακολουθούν να υπάρχουν ιδιωτικές εταιρίες από τον 19ο αιώνα, οι επενδύσεις για την επέκταση των συστημάτων ύδρευσης, έγιναν από τους δήμους, όχι από τις εταιρίες.

Όταν οι ιδιωτικές εταιρίες επενδύουν, προσβλέπουν σε εγγυημένα υπερκέρδη. Στην Αγγλία, η ιδιωτική εταιρία ThamesWater επιδιώκει να κατασκευάσει έναν νέο, όσο και πανάκριβο κεντρικό υπόνομο για το Λονδίνο, μα ζητά τα ετήσια κέρδη της να υπερβαίνουν το κόστος της επένδυσης κατά 100 και πλέον εκατομμύρια στερλίνες.[3]

Τι συμβαίνει με τις τιμές;

Οι ιδιωτικές εταιρίες χρεώνουν συστηματικά πολύ υψηλότερες τιμές από τις εταιρίες του δημόσιου τομέα. Μια μελέτη στη Γαλλία συνέκρινε τις τιμές που χρέωναν όλες οι εταιρίες ύδρευσης, ιδιωτικές και δημόσιες. Αφού έλαβε υπόψη άλλες διαφορές, όπως την πυκνότητα του πληθυσμού, κατέληξε ότι οι τιμές των ιδιωτικών εταιριών ήταν τουλάχιστον 16% υψηλότερες από των δημόσιων.[4]

«Στο Ηνωμένο Βασίλειο, οι τιμές της ύδρευσης αυξήθηκαν 40% περισσότερο από άλλες τιμές τα 17 χρόνια μετά την ιδιωτικοποίηση, αν και δεν υπήρξε μεταβολή στο λειτουργικό κόστος. Όλες οι αυξήσεις τιμών σήμαιναν υψηλότερα κέρδη» υνεχίζει η RIPSU.

Σε μια σειρά πόλεων του πλανήτη, οι δήμοι μάχονται για να μην επιτρέψουν στις ιδιωτικές εταιρίες ύδρευσης να επιβάλουν υπέρογκες χρεώσεις. Στο Ταλίν της Εσθονίας, το δημοτικό συμβούλιο, η κυβέρνηση, η Αρχή Ανταγωνισμού, έχουν όλοι καταδικάσει τις υπέρογκες χρεώσεις που επέβαλε η ιδιωτική εταιρία που εξαγόρασε τις υπηρεσίες ύδρευσης το 2000.

Σε έγγραφο της, η Παγκόσμια Τράπεζα[5] υποστηρίζει ότι έχουν σημειωθεί σημαντικά κέρδη για τις ιδιωτικές εταιρίες ύδρευσης, αλλά αυτό δεν έχει αντανάκλαστεί σε μείωση των τιμών, ή αύξηση των επενδύσεων. Η ίδια βέβαια η τράπεζα, καταλήγει στο συμπέρασμα ότι το νερό είναι ούτως ή άλλως υπό-τιμολογημένο και υπάρχουν περιθώρια μεγαλύτερων αυξήσεων στις χρεώσεις του!

Δεν είναι όμως χρήσιμος ο ανταγωνισμός;

Η ανάπτυξη και συντήρηση δικτύων ύδρευσης, αποτελεί σχεδόν πάντα μονοπωλιακή υπηρεσία, οπότε οι εταιρίες δεν ανταγωνίζονται η μία την άλλη στην προσέλκυση πελατείας. Στην πραγματικότητα, οι εταιρίες συνήθως αποφεύγουν να ανταγωνίζονται η μία την άλλη, ήδη από το στάδιο της σύναψης συμβάσεων. Στην συντριπτική πλειονότητα των περιπτώσεων στη Γαλλία και στην Ισπανία —και σε πολλές περιπτώσεις στην Ιταλία και στην κεντρική Ευρώπη— η αρχική ιδιωτικοποίηση δεν προέκυψε από ανταγωνιστική υποβολή προσφορών.[6]

Η ιδιωτικοποίηση της ύδρευσης συνδέεται στενά με περιστατικά διαφθοράς και απάτης.

Δικαστήρια στη Γαλλία, στην Ιταλία και στις ΗΠΑ έχουν καταδικάσει στελέχη και αξιωματούχους του δημοσίου για δωροδοκίες που έλαβαν από θυγατρικές των Suez (στην οποία ανήκει ήδη το 5% της ΕΥΑΘ και έχει εκδηλώσει ενδιαφέρον για την εξαγορά της)[7] και Veolia.

Στο Ηνωμένο Βασίλειο, η Severn Trent Water καταδικάστηκε για σοβαρή απάτη, επειδή είχε παράσχει ψευδή στοιχεία στη ρυθμιστική αρχή, βάσει των οποίων μπόρεσε να υπερχρεώσει τους πελάτες κατά 42 εκατομμύρια στερλίνες μέσα σε ένα χρόνο. Άλλες εταιρείες ύδρευσης έχουν παραδεχθεί παρόμοιες πράξεις.[8]

Θα κερδίσει το κράτος από την πώληση των εταιριών ύδρευσης;

Το μόνιμο επιχείρημα υπέρ της ιδιωτικοποίησης της ύδρευσης και άλλων δημόσιων υπηρεσιών, είναι ότι το κράτος θα αποκτήσει σημαντικά έσοδα, που θα βοηθήσουν στην αποπληρωμή του δημόσιου χρέους. **Στην πραγματικότητα, σε όλες τις περιπτώσεις ιδιωτικοποίησης εταιριών ύδρευσης, τα κρατικά ταμεία έχουν έσοδα πολύ μικρότερα από την πραγματική αξία των εταιριών.**

Στο Ηνωμένο Βασίλειο, η κυβέρνηση της κ. Θάτσερ πούλησε τις εταιρείες ύδρευσης προς 5,2 δισεκατομμύρια στερλίνες. Ταυτόχρονα βέβαια, διέγραψε το χρέος των εταιριών, που ανερχόταν σε 5 δισεκατομμύρια στερλίνες, και τους έδωσε επιπλέον 1,5 δισεκατομμύριο στερλίνες ως ενίσχυση, οπότε ουσιαστικά έχασε χρήματα.

Η λύση λοιπόν, είναι δημόσιες υπηρεσίες ύδρευσης, κάτι που προτιμάται από την συντριπτική πλειονότητα των χωρών κατά το μεγαλύτερο μέρος των τελευταίων 150 ετών. Η εμπειρία των παραπάνω δείχνει ότι όπου έβαλε το χέρι του ο ιδιώτης, δεν βελτίωσε σχεδόν τίποτα. Ίσα-ίσα έκανε τα πράγματα χειρότερα. ★

[1] <http://seeyath.blogspot.gr/2011/06/95.html>

[2] http://www.epsu.org/IMG/pdf/20022012-epsuwater_EL.pdf

[3] <http://www.guardian.co.uk/money/2013/jun/01/thames-water-raise-bills-inflation>

[4] <http://ron-griffin.tamu.edu/x677/readings/GarciaReynaud.pdf> sector 2

[5] http://www-wds.worldbank.org/external/default/WDSContentServer/WDSP/IB/2012/11/28/000333037_20121128012519/Rendered/PDF/NonAsciiFileName0.pdf sector3

[6] <http://www.businessweek.com/news/2012-01-18/suez-veolia-saur-probed-by-eu-on-water-services-collusion.html>

[7] <http://www.136.gr/article/%CE%B5%CE%BD%CF%84%CF%85%CF%80%CF%8E%CF%83%CE%B5%CE%B9%CF%82-%CE%B1%CF%80%CF%8C-%CF%84%CE%B7-%CF%83%CF%85%CE%BD%CE%AD%CE%BB%CE%B5%CF%85%CF%83%CE%B7-%CE%BC%CE%B5%CF%84%CF%8C%CF%87%CF%89%CE%BD-%CF%84%CE%B7%CF%82-%CE%B5%CF%85%CE%B1%CE%B8>

[8] <http://www.guardian.co.uk/sustainable-business/severn-water-trust-ofwat-data>

Το ΑΚΕΛ αντιμέτωπο με βαθιά κρίση!

Σχόλιο από τη ΝΕΔΑ

Η τελευταία δημοσκόπηση στην Κύπρο έδωσε στο ΑΚΕΛ 16%!

Ανεξάρτητα αν αυτό είναι απόλυτα ακριβές (καθώς όλοι ξέρουμε ότι οι δημοσκοπήσεις εξυπηρετούν και δικούς τους σκοπούς) η πραγματικότητα είναι ότι το ΑΚΕΛ βρίσκεται αντιμέτωπο με μια από τις χειρότερες κρίσεις στην ιστορία του – πιθανά χειρότερη κι από την εποχή της κατάρρευσης της Σοβιετικής Ένωσης το 1990 πράγμα που οδήγησε τότε το ΑΚΕΛ σε διάσπαση. Σήμερα ο χαρακτήρας της κρίσης είναι η μαζική φυγή των μελών και η εγκατάλειψη του κόμματος από τους υποστηρικτές και ψηφοφόρους του.

Σε όλη την ιστορία των τελευταίων 50 και πάνω χρόνων το ΑΚΕΛ ήταν πάντα γύρω στο 30% και πάνω σ' ότι αφορά εκλογική υποστήριξη! Πέρασε τις πιο ταραγμένες εποχές, όπως του ανταποικιακού αγώνα με την ΕΟΚΑ να έχει επικεφαλή της ένα φασίστα, πέρασε διακοινωνικές συγκρούσεις, πραξικόπημα, εισβολή, την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης κλπ, αλλά κατάφερε να κρατάει τα ποσοστά του. Γιατί η κυπριακή εργατική τάξη στήριζε πάντα το κόμμα που θεωρούσε δικό της, που θεωρούσε πως υπεράσπιζε τα συμφέροντά της!

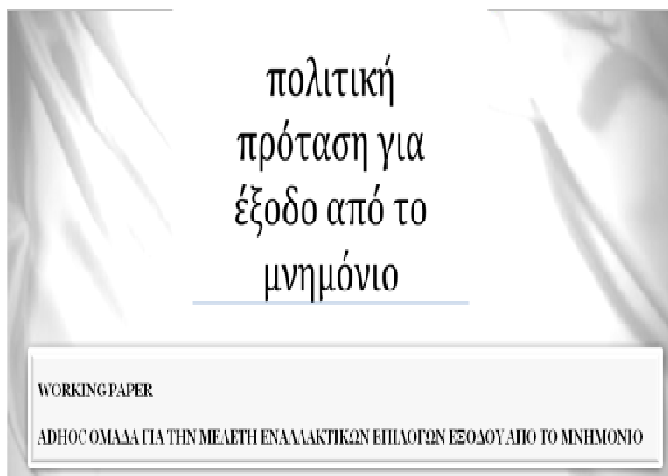
Όταν η εργατική τάξη όμως ανέβασε το ΑΚΕΛ στην κυβέρνηση για να το δει στη συνέχεια να φέρνει την Τρόικα στην Κύπρο, η απογοήτευση δεν είχε ιστορικό προηγούμενο! Σήμερα, σε συνθήκες αδιεξόδου και πανικού η ηγεσία του κόμματος «ανοίγει» τις συσκέψεις των τοπικών οργανώσεων του κόμματος σε φίλους, για να συσχεφθεί (υποτίθεται) μαζί τους και να ανταλλάξει απόψεις για το τι έφταιξε!

Καλά, δεν ξέρει η ηγεσία του ΑΚΕΛ τι έφταιξε; Ή απλά χρησιμοποιεί το άνοιγμα της συζήτησης στη βάση για να εκτονώσει την πίεση από τα κάτω;

Η κατάληξη αυτή στην πορεία του ΑΚΕΛ ήταν προβλεπόμενη! Εδώ και χρόνια, επιμένουμε και επαναλαμβάνουμε σαν ΝΕΔΑ, ότι με τις πολιτικές που εφάρμοζε η κυβέρνηση του Δημήτρη Χριστόφια οδηγούσε την κυπριακή κοινωνία και την κυπριακή Αριστερά σε μια τραγωδία! Η ηγεσία του ΑΚΕΛ είναι υπεύθυνη για τη σημερινή κατάντια και δεν υπάρχουν ελαφρυντικά γι' αυτό, γιατί «όφειλε να ξέρει»:

Από τη στιγμή που σαν κυβέρνηση ανάλαβε να διαχειριστεί το καπιταλιστικό σύστημα και την κρίση του' από τη στιγμή που ξεδιάντροπα φόρτωσε την κρίση που προκάλεσαν οι Κύπριοι τραπεζίτες στα λαϊκά στρώματα και έφερε την Τρόικα στο νησί, αντί να εθνικοποιήσει τις τράπεζες και να πάρει μια σειρά από σοσιαλιστικά μέτρα για να ορθοποδήσει η οικονομία' από τη στιγμή που έκανε

όλα αυτά το αποτέλεσμα ήταν προδιαγεγραμμένο:
παταγώδης αποτυχία, μαζική απογοήτευση των λαϊκών
στρωμάτων! ★

Πολιτικές συγκεντρώσεις ΑΚΕΛ για την «πολιτική πρόταση για έξοδο από το μνημόνιο»

της Αθηνάς Καρυάτη

Το ΑΚΕΛ έχει ξεκινήσει μια σειρά από εκδηλώσεις σε όλες τις γειτονιές και τους μορφωτικούς συλλόγους, για μέλη και μη, εξηγώντας την πρότασή του για την έξοδο από το μνημόνιο.

Σε μια από αυτές τις συγκεντρώσεις, στο Καϊμακλί ομιλητής εκ μέρους της ηγεσίας του ΑΚΕΛ ήταν ο Άριστος Δαμιανού. Η συζήτηση ξεκίνησε με την παρουσίαση/ απάντηση συχνών ερωτημάτων από την πλευρά του Δαμιανού σε σχέση με την θέση του ΑΚΕΛ.

Η θέση του ΑΚΕΛ είναι αρκετά θαρραλέα, αλλά όπως η ΝεΔΑ έχει γράψει και σε προηγούμενα άρθρα,, αντιμετωπίζει το θέμα κάτω από το πρίσμα της καλύτερης διαχείρισης του καπιταλισμού παρά κάτω από το πρίσμα των συμφερόντων των εργαζομένων.

Συνεπώς οι προτάσεις του ΑΚΕΛ, κι όπως διατυπώθηκαν και μεταφέρθηκαν στην συζήτηση, δεν μπόρεσαν να απαντήσουν στο εάν θα είναι η ζωή των εργαζομένων καλύτερη, αν βγούμε από την ευρωζώνη – που ουσιαστικά εκεί επικεντρώνεται η πρόταση του ΑΚΕΛ για την έξοδο από το μνημόνιο.

Επαναδιαπραγμάτευση

Όλοι μας έχουμε πλέον καταλάβει ότι ο ρόλος των «εταίρων» στην Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ) δεν είναι να βοηθήσει τις κοινωνίες που βυθίζονται σε κρίση. Αντίθετα, οι ίδιες πολιτικές που προτείνουν βυθίζουν ακόμη περισσότερο τις χώρες σε κρίση καθώς εξυπηρετούν τα συμφέροντα των άρχουσων τάξεων τους και δεν είναι διατεθειμένοι να θυσιάσουν κανένα από τα συμφέροντα αυτά για να ζουν οι εργαζόμενοι καλύτερα. Για αυτό, και παρόλο που υποκριτικά η ΕΕ και το ΔΝΤ αναφέρουν ότι η λιτότητα δεν αποτελεί λύση για την κρίση, τελικά τα πρώτα μέτρα που προτείνουν είναι πάντα λιτότητα. Ο Δαμιανού ανέφερε ότι αυτό που θέλουν να κάνουν τα Ευρωπαϊκά Συμφέροντα είναι να χτυπήσουν το μεικτό κράτος. Αυτό είναι εν μέρει αλήθεια. Θέλουν σε όλες τις χώρες, μέσα από τα νεοφιλελεύθερα μέτρα, να πάρουν πίσω όλα τα δικαιώματα που έχουν κατακτήσει οι εργαζόμενοι όλα τα προηγούμενα χρόνια.

Παρόλο που στην εισήγησή του ο Δαμιανού παραδέχτηκε το ρόλο των «ξένων» όπως τους ονόμασε, τελικά όμως αυτό που πρότεινε, το οποίο δεν είναι καθαρό από το κείμενό του ΑΚΕΛ, είναι η επαναδιαπραγμάτευση του μνημονίου!

Η θέση αυτή είναι ουσιαστικά ανέφικτη! Αν υπάρχει η διαπίστωση του ποιος πραγματικά είναι ο ρόλος της ΕΕ και του ΔΝΤ θα έπρεπε λογικά να οδηγήσει στο συμπέρασμα ότι είναι αδύνατο να γίνει επαναδιαπραγμάτευση! Η κυβέρνηση Χριστόφια προσπάθησε να διαπραγματευτεί «ένα καλό μνημόνιο» και απέτυχε, ενώ παράλληλα άνοιξε το δρόμο για την νίκη του Αναστασιάδη. Ο Αναστασιάδης ανέφερε τώρα ότι ήθελε επαναδιαπραγμάτευση και δεν το δέχτηκε η Τρόικα, ενώ κάθε φορά που ο Σαμαράς στην Ελλάδα «επαναδιαπραγματεύεται» γυρίζει πίσω με νέα πακέτα λιτότητας! Το μνημόνιο ήταν και είναι και θα είναι πάντα αντεργατικό και αντιλαϊκό! Δεν υπάρχει δυνατότητα επαναδιαπραγμάτευσης, ούτε του μνημονίου, ούτε μιας εξόδου από την Ευρωζώνη. Αν αυτό ήταν προς το συμφέρον της ΕΕ θα το είχε κάνει ήδη! **Μόνος τρόπος για τον απεγκλωβισμό από τα μνημόνια είναι η σύγκρουση με την ΕΕ και το ΔΝΤ, η άρνηση επιβολής των διαταγών της, η μονομερής καταγγελία του μνημονίου, η άρνηση αποπληρωμής του χρέους και τελικά ο σχεδιασμός της οικονομίας σε μια νέα βάση. Η Αριστερά πρέπει να το πάρει απόφαση και να δράσει αντίστοιχα.**

Ποιανού είναι το Χρέος; Ποιος τελικά θα το πληρώσει;

Στην πρότασή του το ΑΚΕΛ γίνεται αναφορά στην στάση πληρωμών του χρέους, και φέρνουν και το παράδειγμα της Αργεντινής. Παρόλα αυτά στην εκδήλωσή τους δεν αναφέρθηκαν καθόλου σε αυτό! Αναφέρουν μόνο ότι το χρέος είναι πραγματικά πολύ μικρότερο από ότι λένε

κυβέρνηση και Τρόικα και ότι μπορούμε τελικά να το πληρώσουμε!

Τον Απρίλη η Τρόικα φόρτωσε στις πλάτες των εργαζόμενων 23 δις ευρώ, πάνω από 140% του ΑΕΠ. Γιατί όμως; Τα 23 αυτά δις είναι σε όλους φανερό ότι δεν έρχονται για να καλύψουν δαπάνες που έγιναν προς όφελος της κοινωνίας και των εργαζομένων, αλλά έρχονται να καλύψουν τα χρήματα που έχασαν οι τραπεζίτες, με το να τζογάρουν στα ελληνικά ομόλογα, να δίνουν επισφαλή δάνεια κτλ. Συνεπώς γιατί να το πληρώσει ο λαός; Οι εργαζόμενοι;

Η ηγεσία του ΑΚΕΛ παρόλη την ανάλυση που κάνει στη γραπτή της πρόταση για στάση πληρωμών, ο ίδιος ο Δαμιανού, επιμένει ότι το ποσό που χρειάζονται οι τράπεζες είναι 15 δις, κι ότι θα μπορούσαν μέσα από το κούρεμα να βρεθούν αυτά τα λεφτά! Πώς προκύπτουν αυτά τα 15 δις;;

Αλλά πιο συγκεκριμένα : γιατί αφού δεν ευθύνεται ο λαός στην δημιουργία του χρέους, τότε γιατί να προσπαθεί το κόμμα του λαού και ο ίδιος ο λαός να δώσει απάντηση για το πώς να πληρωθεί; Η Μόνη σωστή απάντηση που πρέπει να δώσει ένα εργατικό κόμμα είναι ότι δεν θα πληρώσει το χρέος!

Κακοδιαχείριση των τραπεζών και κρατικοποίηση

Το πρόβλημα λέει, η ηγεσία του ΑΚΕΛ, ήταν η κακοδιαχείριση των τραπεζών. Κι εδώ συμφωνούμε αρκετά – το πρόβλημα είναι ότι οι τράπεζες ήταν σε ιδιωτικά χέρια, με στόχο να μεγιστοποιήσουν τα κέρδη για τους μετόχους τους, με οποιοδήποτε κόστος.

Πώς όμως λύνεται αυτό το πρόβλημα; Και σε αυτό η ηγεσία του ΑΚΕΛ φαίνεται να μην έχει απάντηση. Φέρνουν σαν παράδειγμα ότι πρέπει να γίνει μια κρατικοποίηση τύπου Λαϊκής. Όμως η Λαϊκή, παρόλο που σώθηκε με δημόσια χρήματα, τελικά αφέθηκε σε ιδιωτικά χέρια και τελικά κατέρρευσε, στην ουσία το κράτος ανέλαβε τα χρέη της Λαϊκής αλλά κάπου ανά τον κόσμο πλανιόνται τα εκατομμύρια που κλάπηκαν υπό μορφή δανείων!

Συνεπώς η πρόταση της Αριστεράς δεν μπορεί να είναι η «κρατικοποίηση» μιας τράπεζας με δημόσια χρήματα κι έπειτα να διοικείται από τις ίδιες διοικήσεις με την ελπίδα ότι θα λειτουργήσουν σωστά. Οι τράπεζες μπορούν να λειτουργήσουν προς όφελος της κοινωνίας μόνο όταν είναι κάτω από τον έλεγχο και την διαχείριση της ίδιας της κοινωνίας – κάτω δηλαδή από τον έλεγχο και την διαχείριση των εργαζομένων, των συνδικάτων, του κράτους και κοινωνικών ομάδων. Αυτό απαιτεί ουσιαστική κρατικοποίηση ή καλύτερα κοινωνικοποίηση των τραπεζών.

Ανάπτυξη και αυταπάτες στο κεφάλαιο που θα έρθει να επενδύσει

Η ηγεσία του ΑΚΕΛ βάζει όλες τις ελπίδες της αναφορικά με την ανάπτυξη σε «καλούς» επιχειρηματίες οι οποίοι θα έρθουν μετά την αλλαγή του νομίσματος και θα επενδύσουν επειδή θα είναι πιο φτηνή η αγορά. Βασίζει δηλαδή τις ελπίδες της στο ότι ένα μέρος της ανάπτυξης θα μετακυλήσει στους εργαζόμενους, αφού φυσικά πρώτα θα επωφεληθεί πλήρως το κεφάλαιο.

Αυτό είναι μια αυταπάτη! Ακόμη και σε συνθήκες ανάπτυξης το κεφάλαιο έκανε ότι καλύτερο μπορούσε για να μειώσει τα δικαιώματα των εργαζομένων, να πάρει πίσω τις κατακτήσεις τους! Πώς μπορούν οι εργαζόμενοι να περιμένουν ότι οι επιχειρηματίες θα δώσουν πίσω στην κοινωνία ότι κατακτήθηκε εδώ και αιώνες;

Οι μόνες επενδύσεις που ιστορικά έχουν φέρει ουσιαστική ανάπτυξη και βοήθησαν στην καταπολέμηση της ανεργίας ήταν αυτές που έγιναν από το κράτος. Συνεπώς μόνο με ένα αναλυτικό πρόγραμμα μαζικών κρατικών επενδύσεων μπορεί να λυθεί το πρόβλημα. Αυτό είναι απαραίτητο να συμπεριλαμβάνει την πλήρη κρατικοποίηση των ημικρατικών, αλλά και άλλων στρατηγικών τομέων της οικονομίας, όπως τα καύσιμα, πρώτες ύλες κτλ, που απειλούν με κλείσιμο λόγω κρίσης. Κι αυτά όχι κάτω από τους «ιερούς θεσμούς του κράτους» που εκθειάζει η ηγεσία του ΑΚΕΛ αλλά κάτω από ένα άλλο – διαφορετικό κράτος, το οποίο θα είναι κάτω από έλεγχο των εργαζομένων και της κοινωνίας, για να μπορεί να υπάρχει διαφάνεια και πάταξη της διαπλοκής. Τέλος αυτό δεν μπορεί να γίνει χωρίς μια επιθετική φορολογική πολιτική προς το κεφάλαιο κι όχι τους εργαζόμενους, με πάταξη της φοροδιαφυγής και της φοροαποφυγής έτσι ώστε να ενισχυθούν τα οικονομικά του κράτους.

Δυστυχώς ούτε τέτοιες προτάσεις υπάρχουν μέσα στην πρόταση του ΑΚΕΛ για την έξοδο από το μνημόνιο. Αν όμως δεν διασφαλιστούν τα συμφέροντα των εργαζομένων, των ανέργων, των ευάλωτων ομάδων, τότε πώς και γιατί ο λαός να τα υποστηρίξει;

Ήρθε η ώρα

Η ηγεσία του ΑΚΕΛ, ακόμη και τώρα, κατά τη διάρκεια της μεγαλύτερης κρίσης του καπιταλισμού, που φαίνονται καθαρά τα όριά του και το γεγονός ότι δεν μπορεί να καλύψει τις ανάγκες των λαών, θεωρεί ότι ο καπιταλισμός έχει μέλλον και ότι ακόμη δεν είναι η ώρα για να προχωρήσει σε πιο δραστικές και πιο δυναμικές προτάσεις και δράσεις.

Προβάλλει για ακόμη μια φορά το εθνικό πρόβλημα, και προβάλλει την αδυναμία της εργατικής τάξης! Σε μια χώρα

όμως που το κόμμα των εργαζομένων έχει το 30% των ψηφοφόρων, ακόμη κι όταν η βάση του δεν συμφωνεί με τις επιλογές της ηγεσίας (όπως συνέβη στις τελευταίες προεδρικές εκλογές) και παρόλα αυτά το στηρίζει, δεν μπορεί να ισχυρίζεται ότι οι εργαζόμενοι δεν έχουν καμία δύναμη!

Μέλη της βάσης του ΑΚΕΛ φαίνεται να έχουν βγάλει τα συμπεράσματα τους, και απαιτούν από το κόμμα να προχωρήσει σε πιο ριζοσπαστικές θέσεις – σε ένα σοσιαλιστικό πρόγραμμα. Ήδη στην συγκέντρωση, στελέχη χαμηλότερα στην ιεραρχία του κόμματος, αλλά και μέλη της βάσης, τόνιζαν ότι είναι καιρός η αριστερά να σταματήσει να διακηρύττει μια άλλη διαχείριση του συστήματος – αυτό δοκιμάστηκε την προηγούμενη πενταετία και απέτυχε!

Διανύουμε μια από τις μεγαλύτερες κρίσεις του καπιταλιστικού συστήματος και είναι καιρός να κάνουμε αυτό που έλεγε ο Μαρξ: να σπάσουμε την πορεία αυτή των κυκλικών κρίσεων και να ανατρέψουμε το σύστημα του κεφαλαίου.

Είναι καιρός η ηγεσία ΑΚΕΛ να ακούσει τη βάση του, και την ίδια την κοινωνία, να την εμπιστευτεί και να πορευτεί μαζί της προς την ανατροπή. Διαφορετικά γίνεται ανίκανη να αντιμετωπίσει την επίθεση του κεφαλαίου και συνυπεύθυνη στη βαρβαρότητα του καπιταλισμού.

Η κρίση είναι διεθνής – Διεθνιστική πρέπει να είναι και η απάντηση

Τους προηγούμενους μήνες τα μάτια πολλών κινημάτων και αριστερών κομμάτων είναι στραμμένα στην Κύπρο, τι θα γίνει, τι θα προτείνει το ΑΚΕΛ, τι δρόμο θα ακολουθήσει. Ειδικά μετά το «όχι» στο κούρεμα της βουλής δημιούργησε μια αισιοδοξία στα κινήματα πανευρωπαϊκά, ότι επιτέλους μια χώρα, έστω και μια πολύ μικρή χώρα, τολμά να πει «όχι» στο ευρωπαϊκό κεφάλαιο και στις επιταγές του.

Έτσι αν το ΑΚΕΛ συνδύαζε την πρότασή του για την έξοδο της Κύπρου από την ευρωζώνη (γιατί για αυτό πρόκειται) με ένα σοσιαλιστικό πρόγραμμα που να μπορεί να βγάλει

την χώρα από την ύφεση συνολικά και ανατρέψει την κυριαρχία του κεφαλαίου θα δημιουργούσε αλυσιδωτές αντιδράσεις σε χώρες που αντιμετωπίζουν τα ίδια προβλήματα – Ισπανία, Ελλάδα, Πορτογαλία, Ιρλανδία – αλυσιδωτές εξεγέρσεις και ανατροπές.

Αυτό δεν το έχει κάνει και δεν φαίνεται διατεθειμένο να το κάνει. Ήδη στο κλείσιμο της συζήτησης ο Δαμιανού παρουσιάστηκε απολογητικός αναφορικά με την διαχείριση του συστήματος, αλλά δεν αναφέρθηκε καθόλου στο αν θα εξετάσουν το ενδεχόμενο δημιουργίας ενός συνολικού προγράμματος, ή αλλαγής της πρότασής τους, στην κατεύθυνση μιας σοσιαλιστικής μετατροπής της κοινωνίας.

Ο σοσιαλισμός, και το σοσιαλιστικό πρόγραμμα δεν μπορεί να αφηθεί πλέον σε ένα μακρινό και απροσδιόριστο μέλλον. Δεν αποτελεί πλέον απλά μια ιδεολογία. Αποτελεί μια πρακτική επιβίωσης! Κι αν η ηγεσία του ΑΚΕΛ δεν το καταλάβει ότι μια τέτοια αριστερά χρειαζόμαστε κι όχι ακόμη ένα κόμμα υπεράσπισης ενός κομματιού της άρχουσας τάξης, που θα φέρει απλά το όνομα της αριστεράς, τότε η βάση του ΑΚΕΛ ίσως θα πρέπει να ξανά σκεφτεί τη δημιουργία μιας νέας Αριστεράς, μαχητικής, με σοσιαλιστικό πρόγραμμα, στην υπηρεσία λαού – των εργαζομένων και των ευάλωτων κοινωνικών ομάδων. ★

περισσότερα άρθρα στο site της ΝΕΔΑ: nedacy.wordpress.com

Έλα σε επαφή!

τηλεφώνησε: 99190164/ 22102232

κάνε like: www.facebook.com/nedacyprus

μπες στο mail list: στείλε email στο nedacyprus@gmail.com

βοήθησε! ★ ενίσχυσε οικονομικά τον αγώνα μας! ★ γίνε μέλος!

2η αντικαπιταλιστική - αντιφασιστική κατασκήνωση ΝΕΔΑ

στον κατασκηνωτικό χώρο στα

Πλατάνια

23 /8-

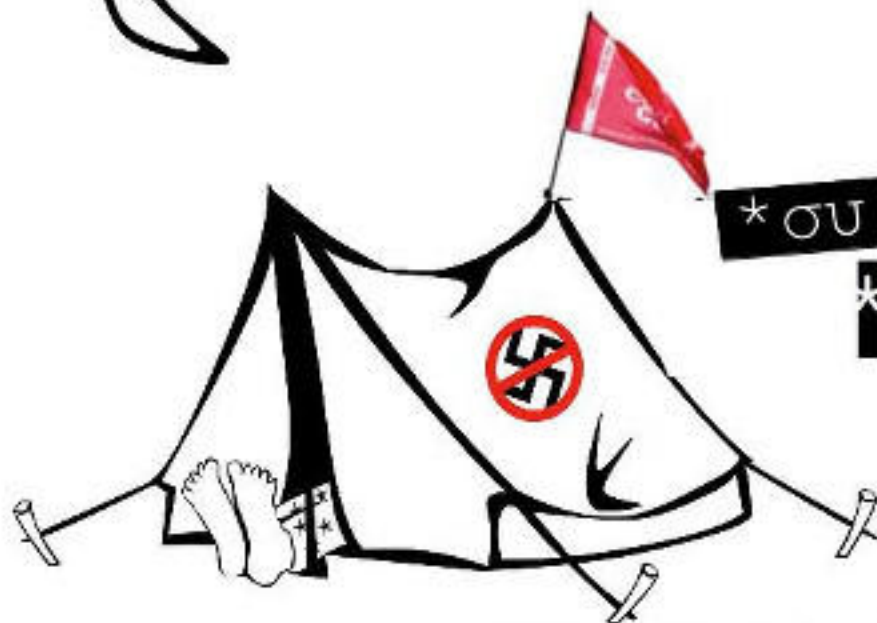
25 /8

*συζητήσεις.

*μουσική.

*πάρτι.

*περιπάτοι.

*με τη συμμετοχή ακτιβιστών της CWI (Committee for a Workers International-Επιτροπή για μια Εργατική Διεθνή) από Ελλάδα, Τουρκία Γερμανία κ.α.

ΓΙΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ/ ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ:
99190164/ nedacyprus@gmail.com

Νεα Διεθνιστική Αριστερά